Vyvěšeno dne: 23. 10. 2026
Svěšeno dne: 6. 11. 2026

Jaroslava Havelcová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **Globus ČR, v.o.s.**, se sídlem Kostelecká 822/75, Praha 9, zastoupená Mgr. Petrem Czyžem, advokátem se sídlem Kostelecká 822/75, Praha 9, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 504/15, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 2. 2026, č. j. 31 A 29/2025 - 187,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Státní zemědělská a potravinářská inspekce, inspektorát v Hradci Králové, rozhodnutím ze dne 7. 10. 2024, č. j. SZPI/BL663-17/2024 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*"), uznala žalobkyni vinnou ze spáchání přestupků podle § 17 odst. 1 písm. k) [skutek I] a podle § 17 odst. 2 písm. c) [skutek II] zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (dále jen „*zákon o potravinách*"). Za tyto přestupky uložila žalobkyni pokutu ve výši 350 000 Kč. Žalobkyně se měla uvedených přestupků dopustit tím, že:

> a) dne 15. 12. 2023 v provozovně na adrese Poděbradská 293, Pardubice, porušila povinnost stanovenou v § 3 odst. 1 písm. l) zákona o potravinách, tj. povinnost provozovatele potravinářského podniku uchovat v místě prodeje jednotlivých částí potraviny po dobu jejich uvádění na trh původní obal potraviny nebo etiketu, které obsahují povinné informace, popřípadě čitelnou a srozumitelnou kopii obalu nebo etikety; žalobkyně totiž uváděla na trh z obslužného chladicího zařízení na prodejní ploše v nabídkových nádobách 11,887 kg

potravin (konkrétně specifikovaných ve výroku prvostupňového rozhodnutí), které byly na provozovnu dodány balené, a neměla v době kontroly k uvedeným potravinám v místě prodeje původní obal nebo etikety, které obsahují povinné informace, popřípadě čitelnou a srozumitelnou kopii obalu či kopie etiket těchto potravin (skutek I);

b) dne 7. 5. 2024 v provozovně na adrese Jana Zajíce 982, Pardubice, porušila povinnost stanovenou v čl. 4 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 852/2004, o hygieně potravin, podle něhož provozovatelé potravinářských podniků provádějících činnosti v jakékoliv fázi výroby, zpracování a distribuce potravin, které následují po fázích, na něž se vztahuje odstavec 1, mají povinnost dodržet všeobecné hygienické požadavky stanovené v příloze II; pochybení spočívala v tom, že výše uvedeného dne na nadepsané adrese byly zjištěny hygienické nedostatky spočívající v porušení požadavku na čistotu a dobrý stav potravinářských prostor podle přílohy II kapitoly I odst. 1 nařízení č. 852/2004 a v nedodržení požadavku na odpovídající postupy pro regulaci škůdců podle přílohy II kapitoly IX odst. 4 téhož nařízení (skutek II).

[2] Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 14. 4. 2025, č. j. SZPI/BL663-22/2024 (dále jen „*rozhodnutí žalované*“), zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem ze dne 26. 2. 2026, č. j. 31 A 29/2025 - 187, zamítl.

[3] Skutek II vymezený výše nebyl předmětem řízení před krajským soudem, neboť jej žalobkyně nijak nezpochybnila. Veškerá žalobní argumentace se týkala skutku I. Ohledně něj se účastníci řízení shodovali na skutkových zjištěních, ze kterých správní orgány vycházely, žalobkyně však nesouhlasila s tím, že by její jednání po právní stránce naplňovalo skutkovou podstatu jí vytýkaného přestupku. Mezi účastníky tedy nebylo sporné, že žalobkyně uchovávala ke každému druhu vybalené potraviny pouze jeden obal či etiketu. Jádrem sporu byla otázka, zda tímto postupem žalobkyně porušila povinnost stanovenou v § 3 odst. 1 písm. l) zákona o potravinách, a zda tak spáchala přestupek podle § 17 odst. 1 písm. k) téhož zákona. Žalobkyně se v této souvislosti dovolávala také legitimního očekávání, které jí mělo vzniknout v důsledku postupu některých inspektorátů žalované při kontrolách prováděných v jiných provozovnách žalobkyně. Dále namítla nepřiměřenost uložené pokuty.

[4] Krajský soud neshledal důvodnou žádnou žalobní námitku. Povinností žalobkyně dle krajského soudu bylo uschovávat každý obal či etiketu (případně jejich kopie) od každé potraviny, kterou rozbalí a nabídne k prodeji zákazníkům, nikoli pouze jeden obal či etiketu ke každému druhu vybalené potraviny, jak činila. Žalobkyni dle krajského soudu ani nemohlo vzniknout legitimní očekávání v určitý postup správních orgánů, neboť jejich správní praxi nebylo dle krajského soudu možné považovat za ustálenou, jednotnou a dlouhodobou. Navíc žalobkyni dle krajského soudu s ohledem na jednoznačné znění zákona muselo být zřejmé, že porušuje povinnosti, které na ni zákon klade. Konečně krajský soud neshledal, že by žalobkyni byla uložena příliš vysoká pokuta, a to ani v porovnání s dalšími žalobkyní předloženými rozhodnutími žalované.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále „*stěžovatelka*“) kasační stížnost, kterou opřela o kasační důvod zakotvený v § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[6] Podstata kasační argumentace spočívá v tom, že krajský soud pochybil, pokud shledal naplnění znaků skutkové podstaty přestupku dle § 17 odst. 1 písm. k) zákona o potravinách,

tedy pokud dospěl k závěru, že stěžovatelka skutečně porušila své povinnosti dle § 3 odst. 1 písm. l) téhož zákona. Stěžovatelka je přesvědčena, že své povinnosti neporušila, a tudíž ani nespáchala předmětný přestupek. Stěžovatelka nerozporuje, že u každé z dotčených potravin uchovávala toliko jeden původní obal či etiketu k danému druhu potraviny, přičemž v žádném případě se nestalo, že by stěžovatelka neměla uchován žádný původní obal či etiketu. Podle stěžovatelky je takový postup dostatečný, neboť u potravin shodného druhu nabízených v jedné nabídkové nádobě stěžovatelka mísí pouze potraviny shodné šarže, se shodným datem použitelnosti či minimální trvanlivosti a se shodnou etiketou. Naopak krajský soud dospěl k nesprávnému právnímu názoru, pokud vyžaduje uchovávání obalu či etikety ke každému rozbalenému kusu, neboli ke každé množstevní jednotce, která byla dodána a následně rozbalena a nabízena zákazníkům.

[7] Stěžovatelka v prvé řadě nesouhlasí s tím, že by daný závěr, ke kterému dospěl krajský soud, vyplýval již ze samotného jazykového výkladu § 3 odst. 1 písm. l) zákona o potravinách. Z něj dle stěžovatelky naopak vyplývá povinnost uchovávat obal či etiketu od každého *druhu* rozbalené potraviny, nikoli od každé *množstevní jednotky*. Tento názor ve svém rozsudku dle stěžovatelky vyjádřil i krajský soud, ovšem v další pasáži odůvodnění jej opustil a přijal názor opačný. Stěžovatelka se domnívá, že shodný závěr, jaký zastává ona, lze navíc vyvodit i ze smyslu a účelu předmětného ustanovení. Tím je dle stěžovatelky „*existence informačního nosiče vztahujícího se ke kontrolované potravině, nikoli multiplicita obsahově identických obalů či etiket*“. Stěžovatelka opakuje, že fakticky došlo pouze k dodání shodného druhu potravin po více částech v několika obalech, jejichž obsah a obaly či etikety však byly naprosto shodné; proto byl naplněn i účel posuzované povinnosti. Stěžovatelka tak shrnula, že za situace, kdy nebylo sporu o tom, že v jedné nabídkové nádobě nabízela pouze potravinu shodného druhu, šarže a data použitelnosti/minimální trvanlivosti (např. 1,536 kg potraviny *Matjesový salát se žampiony* nebo 2,775 kg potraviny *Rajčatový salát*) i se zcela totožnou etiketou, pak uchování jediného obalu či etikety z nabídkové misky (např. u potraviny *Matjesový salát 0,395 kg*) naplnilo zákonnou povinnost. Jednalo se totiž o informační nosič vztahující se ke všem částem nabízené potraviny. Výklad, který přijal krajský soud, byl dle stěžovatelky v rozporu s účelem dané normy a byl rovněž přepjatě formalistický. Stěžovatelka je toho názoru, že požadavek na vícečetné uchovávání identických obalů a etiket je neodůvodněný a nepřiměřený. Naopak právní názor přijatý krajským soudem stěžovatelku nutí uchovávat více obalů a etiket od shodných potravin, což by vedlo k tomu, že by byla povinna současně uchovávat např. 350 obalů a etiket (několik ke každému druhu nabízené potraviny), namísto 70 (jednou ke každému identickému druhu potraviny), jak to stěžovatelka činí nyní. Uchovávání nadměrného množství obalů a etiket by bylo v rozporu s účelem povinnosti spočívající v přehlednosti a dohledatelnosti informací o nabízených potravinách.

[8] Dotčené ustanovení podle stěžovatelky navíc připouští, aby provozovatelé potravinářských podniků uchovávali obaly či etikety prostřednictvím fotografií. Názor krajského soudu, že je třeba uchovávat obal či etiketu ke každému otevřenému balení, by proto vedl ke zcela absurdnímu výsledku, kdy by provozovatel potravinářského podniku musel pořizovat několik identických fotografií, u nichž by navíc nebylo možné poznat, zda se nejedná o několik fotografií totožného obalu či etikety. I s ohledem na tuto skutečnost výklad přijatý krajským soudem nepřináší žádné racionální opodstatnění. Dle stěžovatelky neobstojí příliš zjednodušený závěr krajského soudu o tom, že uchovávání všech originálních obalů i etiket umožňuje bez důvodných pochybností jednoduchým způsobem ověřit, které potraviny jsou zákazníkům aktuálně nabízeny. To však umožňuje i systém, který stěžovatelka uplatňuje. S uvedeným závěrem krajského soudu navíc stěžovatelka nesouhlasí ani z toho důvodu, že uchovaný obal či etiketa dle jejího názoru ještě neznamená, že potravina opatřená tímto obalem nebo etiketou je skutečně potravinou, která je v daném okamžiku nabízena.

[9] Konečně stěžovatelka nesouhlasí s právním názorem krajského soudu, že splnění povinnosti uchovat v místě prodeje původní obaly či etikety rozbalené potraviny nelze nahradit předložením dokumentů z jejího logistického centra a dodacích listů, neboť takový postup „*neumožňuje jednoznačně ověřit, že není prodáván výrobek (také) jiné šarže*“. Stěžovatelka však logistické dokumenty a dodací listy ve správním řízení předkládala jako podpůrný důkaz o tom, že u shodných druhů potravin smísených v jedné nádobě nedochází k mísení šarží. Pokud krajský soud uvedenou námitku vypořádal pouze obecným konstatováním, že „*nelze vyloučit jinou šarži*“, učinil tak podle stěžovatelky bez vazby na konkrétní skutkové okolnosti projednávané věc

[10] Ke kasační stížnosti se vyjádřila žalovaná, která s kasační stížností nesouhlasí. Žalovaná se ztotožňuje s právním názorem krajského soudu, podle něhož byla stěžovatelka povinna uchovávat obal či etiketu ke každému jednotlivému otevřenému balení, nikoli pouze jeden obal či etiketu pro několik balení potraviny stejného druhu. Rozsudek krajského soudu nebyl ani vnitřně rozporný, jak namítala stěžovatelka. Krajský soud naopak srozumitelně vyjádřil svůj právní názor a stěžovatelka toliko vytrhává z kontextu jednu dílčí větu napadeného rozsudku.

[11] Pokud je tedy cílem dotčené právní úpravy „*zabezpečení doložení pravdivých informací o potravině, která byla rozbalena a je prodávána po jednotlivých částech*“, není stěžovatelka při výkladu, který zastává, a při uchovávání obalu či etikety pouze od jednoho otevřeného balení, sto doložit, že v nabídkové nádobě byly smíseny výlučně potraviny stejného druhu, šarže, data spotřeby a se shodnými údaji na etiketě. Obaly či etikety shodných potravin (shodné šarže) nutně nemusí být zcela identické a navzájem od sebe nerozeznatelné. Třebaže se jedná o potraviny stejné šarže, mohou být umístěny v různých obalech, obsahujících různé etikety s částečně odlišnými informacemi, např. o hmotnosti obsahu. Žalovaná proto nesouhlasí s tvrzením stěžovatelky, že není pravdou, že by cíle právní normy bylo dosaženo lépe, pokud by stěžovatelka uchovávala etikety nebo obaly od všech rozbalených potravin stejného druhu a šarže. Má naopak za to, že v případě neuchování každého rozbaleného kusu obalu či etikety potraviny shodného druhu, shodné šarže, totožného data spotřeby nelze pravdivé informace o potravinách, které byly rozbaleny a byly prodávány po jednotlivých částech, doložit. Uchovávání všech obalů či jejich kopií podle žalované rovněž ztěžuje možnost nabízet v jedné nádobě smísené potraviny stejného druhu, ale různé šarže nebo data použitelnosti; současně usnadňuje kontrolu, zda nedochází například k uvádění potravin na trh po uplynutí data použitelnosti.

[12] V poslední části rozsudku krajský soud podle žalované pouze reagoval na doplňkovou argumentaci stěžovatelky týkající se její praxe při uchovávání obalů či etiket k jednotlivým potravinám v souvislosti s tím, že u shodného druhu potraviny v jedné nádobě nedochází k mísení šarží. Závěr krajského soudu je tak nutné vnímat rovněž jako podpůrnou argumentaci k jím provedenému výkladu rozsahu dané zákonné povinnosti a jejího účelu. Na základě vyjádření soudu tak dle názoru žalované nelze dospět k závěru, že soud (bez vazby na skutkové okolnosti daného případu) vybudoval své rozhodnutí na obecné tezi, že „*nelze vyloučit jinou šarži*“, jak se snažila předestřít stěžovatelka.

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[14] Kasační stížnost **není důvodná.**

[15] Ačkoli stěžovatelka svou kasační stížnost podřadila výslovně jen pod kasační důvod zakotvený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívající v nesprávném právním hodnocení věci

krajským soudem, jedna z jejích kasačních námitek odpovídá svým obsahem kasačnímu důvodu zakotvenému v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívajícím v nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nesrozumitelnost. V této kasační námitce stěžovatelka namítla, že krajský soud v jedné části svého rozsudku přijal jí zastávaný právní názor spočívající v tom, že povinnost uchovávat obal či etiketu se vztahuje k jednotlivému druhu rozbalené potraviny, v další části napadeného rozsudku však tento právní názor opustil, a naopak se ztotožnil s právním názorem žalované, že obal či etiketu je třeba uchovávat ke každé rozbalené množstevní jednotce.

[16] V uvedené kasační námitce stěžovatelka výslovně zmínila rozpor mezi odst. 18 a 28 rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud dává stěžovatelce za pravdu, že ve zmíněném odst. 18 krajský soud skutečně použil formulaci „*každého druhu potraviny*“, což v kontextu žalobní argumentace a podstaty celého sporu nemuselo vyznívat zcela jednoznačně. Nelze však nevidět, že z celého zbytku rozsudku krajského soudu (zejména odst. 14 až 20) je zcela zřejmé, jaký právní názor krajský soud přijal a jak vyložil § 3 odst. 1 písm. l) zákona o potravinách. Právní názor krajského soudu spočívá v tom, že stěžovatelka jako provozovatel potravinářského podniku byla povinna uchovávat obaly či etikety od každé rozbalené (otevřené) *množstevní jednotky* zboží, nikoli pouze jeden obal či etiketu od každého rozbaleného *druhu* potraviny. I z kasační stížnosti je ostatně zřejmé, že stěžovatelka bez obtíží pochopila, jak krajský soud sporné ustanovení vyložil, neboť s jeho výkladem v kasační stížnosti obsáhle polemizuje. Napadený rozsudek proto nevzbuzuje pochybnosti o tom, že se krajský soud ztotožnil se žalovanou a dovodil povinnost uchovávat obal či etiketu ke každému otevřenému balení. Námitka nesrozumitelnosti napadeného rozsudku tudíž není důvodná. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na svou ustálenou a dlouhodobě zastávanou judikaturu, podle které je třeba „*námitku nepřezkoumatelnosti nutno vyhradit výjimečným situacím a vykládat ji v jejím skutečném smyslu, tedy jako objektivní nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí*“ (k tomu srov. např. rozsudek tohoto soudu ze dne 25. 7. 2025, č. j. 1 Afs 190/2024 - 37, odst. [7], i s citací dalších rozhodnutí). K takové situaci nyní bezesporu nedošlo.

[17] Věcná podstata sporu spočívá v tom, zda při prodeji potraviny vzniklé smísením obsahu několika původních balení stejného druhu postačuje uchovat obal či etiketu pouze od jednoho z nich, anebo zda musí provozovatel potravinářského podniku uchovat obal či etiketu, popřípadě jejich čitelnou a srozumitelnou kopii, ke každému původnímu balení, které otevřel za účelem prodeje jeho obsahu po jednotlivých částech spotřebiteli. Takové původní balení bude Nejvyšší správní soud dále označovat jako „*otevřené balení*“. Podle stěžovatelky postačuje uchovat obal či etiketu pouze od jednoho z několika otevřených balení potraviny stejného druhu, jestliže mají všechna smísená balení shodnou šarži, datum použitelnosti či minimální trvanlivosti a ostatní údaje. Žalovaná a krajský soud naproti tomu vycházejí z toho, že obal či etiketu, popřípadě jejich kopii, je třeba uchovat ke každému otevřenému balení. Stěžovatelka proto podle jejich názoru nesplnila zákonnou povinnost, nacházelo-li se v nabídkové nádobě větší množství potraviny, než odpovídalo množství uvedenému na jí uchovaném obalu či etiketě, a obaly či etikety vztahující se ke zbývajícímu množství potraviny neuchovala.

[18] Stěžovatelka v kasační stížnosti nenavázala na žalobní námitky týkající se porušení svého legitimního očekávání a nepřiměřenosti uložené pokuty. Kasační stížnost zaměřila výlučně proti výkladu povinnosti zakotvené v § 3 odst. 1 písm. l) zákona o potravinách, jejíž porušení naplňuje skutkovou podstatu přestupku podle § 17 odst. 1 písm. k) téhož zákona. Nejvyšší správní soud proto posoudil pouze zákonnost výkladu § 3 odst. 1 písm. l) zákona o potravinách, který přijaly žalovaná a krajský soud.

[19] Podle § 17 odst. 1 písm. k) zákona o potravinách *provozovatel potravinářského podniku se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 3 odst. 1 písm. l) nezkrátí datum minimální trvanlivosti nebo použitelnosti anebo neuchová původní obal potraviny nebo etiketu nebo čitelnou a srozumitelnou kopii obalu nebo etikety*. Podle

§ 3 odst. 1 písm. l) zákona o potravinách je provozovatel potravinářského podniku povinen *podle deklarace provozovatele potravinářského podniku, který potravinu vyrobil, nebo pokud není uvedena, s ohledem na povahu potraviny přiměřeně zkrátit datum minimální trvanlivosti nebo použitelnosti uvedené na obalu potraviny, pokud byla rozbalena za účelem prodeje jednotlivých částí spotřebiteli, a stanovit i podmínky jejího dalšího uchování tak, aby nedošlo ke zhoršení jakosti a bezpečnosti potraviny, zaznamenat datum rozbalení potraviny* ***a uchovat v místě prodeje jednotlivých částí potraviny po dobu jejich uvádění na trh původní obal potraviny nebo etiketu, které obsahují povinné informace, popřípadě čitelnou a srozumitelnou kopii obalu nebo etikety***.

[20] Interpretací uvedeného ustanovení se podrobně zabývala žalovaná a následně také krajský soud (srov. odst. 14 až 20 odůvodnění napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud jejich výklad považuje za správný, a to z níže uvedených důvodů.

[21] Stěžovatelka v kasační stížnosti na rozdíl od žaloby již nenamítá, že by obsah posuzované povinnosti bylo třeba určit na základě unijního práva. Nejvyšší správní soud se jí proto nezabývá jako samostatnou kasační námitkou. Přesto musí posoudit, zda rozhodnutí věci nezávisí na výkladu unijního práva, neboť jako soud, proti jehož rozhodnutí není přípustný opravný prostředek, by byl při splnění podmínek čl. 267 třetího pododstavce SFEU povinen předložit takovou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie; tato povinnost není podmíněna návrhem účastníka řízení. Posuzovaná povinnost uchovat původní obal potraviny nebo etiketu, popřípadě jejich čitelnou a srozumitelnou kopii, však představuje samostatnou vnitrostátní právní úpravu. Její obsah není převzat z unijního práva ani podmíněn jeho výkladem. Výklad § 3 odst. 1 písm. l) zákona o potravinách proto nevyvolává otázku výkladu unijního práva, jejíž zodpovězení by bylo nezbytné pro rozhodnutí této věci. Z téhož důvodu není pro její posouzení určující ani správní praxe příslušných orgánů Spolkové republiky Německo, které se (toliko) v řízení o žalobě dovolávala stěžovatelka. Krajský soud se těmito otázkami správně zabýval v odst. 15 až 17 napadeného rozsudku.

[22] Výklad přijatý žalovanou a krajským soudem má oporu jak v jazykovém znění § 3 odst. 1 písm. l) zákona o potravinách, tak v jeho smyslu a účelu.

[23] Již jen z jazykového znění § 3 odst. 1 písm. l) zákona o potravinách (srov. odst. [19] výše) vyplývá povinnost provozovatele potravinářského podniku ve vztahu ke konkrétní potravině, jejíž původní balení bylo otevřeno, nikoli obecně k určitému *druhu* potraviny. Je-li za účelem prodeje obsahu po částech otevřeno několik původních balení, vztahuje se povinnost uchovat obal či etiketu ke každému z nich. Tento záměr vyplývá ze zákonodárcem užitého sousloví „*uchovat v místě prodeje jednotlivých částí potraviny po dobu jejich uvádění na trh původní obal potraviny nebo etiketu*“. Ani uvedené sousloví, zejména výraz „*po dobu jejich*“, jímž zákon odkazuje na jednotlivé části potraviny, nenaznačuje, že by ke splnění povinnosti postačovalo uchovat jediný obal či etiketu pro obsah několika otevřených balení potraviny stejného druhu.

[24] Výkladu uvedené povinnosti, jak jej zastává žalovaná i krajský soud, navíc odpovídá i smysl a účel této povinnosti spočívající v „*zabezpečení doložení pravdivých informací o potravině, která byla rozbalena a je prodávána po jednotlivých částech*“ (srov. důvodovou zprávu k zákonu č. 180/2016 Sb., kterým byla předmětná povinnost s účinností od 7. 9. 2016 zakotvena do zákona o potravinách, a kterou citoval již krajský soud v odst. 16 odůvodnění svého rozsudku). Jak přitom přiléhavě shrnul krajský soud, účelem dané povinnosti je tedy jasná a přehledná dohledatelnost informací o potravině, která byla rozbalena a je prodávána po jednotlivých částech. Uchování jednotlivých obalů či etiket umožňuje v případě kontroly bezprostředně ověřit údaje vztahující se k potravinám aktuálně nabízeným zákazníkům.

[25] Příslušnému výkladu krajského soudu nemá Nejvyšší správní soud co vytknout. Zdejší soud přitom doplňuje, že význam posuzované zákonné povinnosti je zvláště patrný při kontrole potravin vzniklých smísením obsahu několika otevřených balení, jako tomu bylo v nyní posuzovaném případě. Nabízí-li například provozovatel dva kilogramy salátu vzniklé smísením obsahu čtyř otevřených balení po 0,5 kilogramu, uchování etikety pouze od jednoho z nich dokládá údaje vztahující se právě k tomuto jedinému balení. Uvedená povinnost má umožnit zejména ověření, zda veškeré množství potraviny smísené z obsahu několika otevřených balení pochází z téže šarže a zda se k němu vztahují shodné další rozhodné údaje.

[26] Jak správně upozornila žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti, uchovává-li stěžovatelka obal či etiketu pouze od jednoho z několika otevřených balení, nemůže pouze jejich prostřednictvím doložit, že v nabídkové nádobě byly smíseny výlučně potraviny stejného druhu, šarže a data použitelnosti či minimální trvanlivosti. Účelem povinnosti uchovávat původní obaly nebo etikety je zajistit, aby údaje vztahující se ke každému otevřenému balení bylo možné spolehlivě ověřit a přiřadit k potravině nabízené v místě prodeje. Jde tedy o to, aby kontrolní orgán mohl přímo „*v místě prodeje*“ spolehlivě přiřadit údaje na uchovaných obalech či etiketách k jednotlivým otevřeným balením, jejichž obsah byl následně smísen v nabídkové nádobě [viz znění § 3 odst. 1 písm. l) zákona o potravinách citované shora v odst. [19]]. Tím je zajištěna účinná kontrola plnění povinností provozovatele potravinářského podniku a v jejím důsledku také ochrana spotřebitele. Jak žalovaná dále přiléhavě uvedla, ani obaly či etikety potravin stejného druhu a šarže nemusí být ve všech údajích zcela totožné. Jednotlivá balení mohou obsahovat rozdílné údaje například o hmotnosti, datu použitelnosti či minimální trvanlivosti nebo jiné údaje významné pro ověření, že veškeré množství potraviny nabízené v jedné nádobě pochází právě z doložených balení. Dodržování zákonné povinnosti má také bránit tomu, aby větší množství potravin, jejichž veškerý původ nemusí být znám, nebylo „pokryto“ jediných uschovaným obalem či etiketou.

[27] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem také v tom, že uvedený výklad posuzované povinnosti, byť je pro provozovatele potravinářských podniků administrativně náročnější než výklad zastávaný stěžovatelkou, nepředstavuje neúnosnou zátěž. Stěžovatelka ostatně v kasační stížnosti připustila, že je schopna uchovávat obaly či etikety od každého původního balení, které rozbalí za účelem prodeje jeho jednotlivých částí, byť tím nepochybně vzroste počet dočasně uchovávaných obalů a etiket. Nelze s ní souhlasit ani v tom, že by uchovávání těchto obalů či etiket bylo s ohledem na jejich větší počet nutně méně přehledné, a proto v rozporu s účelem právní úpravy. Za splnění zákonné povinnosti odpovídá stěžovatelka jako provozovatel potravinářského podniku a je na ní, aby své vnitřní procesy uspořádala tak, aby dokázala požadované obaly, etikety nebo jejich kopie přehledně uchovávat a v případě kontroly je bez nepřiměřených obtíží přiřadit k nabízeným potravinám. Výklad přijatý žalovanou a krajským soudem tak odpovídá nejen jazykovému znění § 3 odst. 1 písm. l) zákona o potravinách, ale také jeho účelu, jímž je zajištění spolehlivé a bezprostřední kontrolovatelnosti údajů vztahujících se ke všem potravinám rozbaleným za účelem prodeje jejich jednotlivých částí.

[28] Nejvyšší správní soud dále připomíná, že podle důvodové zprávy k § 3 odst. 1 písm. l) zákona o potravinách lze uvedenou povinnost splnit také uchováváním fotografií obalů či etiket, na což poukázaly žalovaná i krajský soud v odst. 16 a 18 odůvodnění napadeného rozsudku. Právní úprava tak provozovatelům ponechává určitou volnost při volbě konkrétního způsobu uchování požadovaných údajů a omezuje související administrativní zatížení. Tato volnost však nic nemění na tom, že obal, etiketu nebo jejich kopii je třeba uchovat ke každému otevřenému balení, bez ohledu na to, zda jsou údaje na jednotlivých etiketách totožné. Jen tak lze při kontrole ověřit, z kterých původních balení pochází celý obsah nabídkové nádoby.

[29] Stěžovatelka dále namítá, že při uchovávání fotografií lze uvedený požadavek obejít opakovaným pořízením fotografie jediného obalu či etikety. Ani tato možnost však správnost jejího výkladu nedokládá. Takový postup by nepředstavoval splnění zákonné povinnosti, nýbrž její obcházení, jehož případné odhalení náleží žalované jako kontrolnímu orgánu. Uvedená námitka proto nezpochybňuje výklad § 3 odst. 1 písm. l) zákona o potravinách přijatý žalovanou a krajským soudem.

[30] S ohledem na jazykové znění dané zákonné povinnosti i její smysl a účel se tak Nejvyšší správní soud ztotožňuje s názorem, ke kterému v této věci dospěla žalovaná a poté i krajský soud. Jak již uvedla žalovaná, uvedená povinnost ztěžuje možnost nabízet v téže nádobě smísené potraviny stejného druhu, ale různé šarže či data použitelnosti, a současně usnadňuje kontrolu, zda nedochází k protiprávnímu jednání, například k uvádění potravin na trh po uplynutí data použitelnosti či minimální trvanlivosti.

[31] Stěžovatelka dále poukazovala na své interní dokumenty a dokumenty z logistického centra, které podle ní prokazují, že v jedné nabídkové nádobě směšuje pouze potraviny stejného druhu, šarže, data použitelnosti či minimální trvanlivosti a se shodnými údaji na etiketě. Tyto dokumenty mohou představovat podpůrný důkaz o dodání určité potraviny do provozovny, její šarži nebo o nastavení vnitřních postupů stěžovatelky. Nemohou však nahradit splnění povinnosti, kterou § 3 odst. 1 písm. l) zákona o potravinách stanoví výslovně a konkrétně, tedy uchovat po dobu uvádění jednotlivých částí potraviny na trh *v místě jejich prodeje* původní obal nebo etiketu, popřípadě jejich čitelnou a srozumitelnou kopii. Právě tyto zákonem explicitně vyžadované předvídané nosiče informací umožňují bezprostředně ověřit údaje vztahující se ke každému otevřenému balení a přiřadit je k celému množství potraviny nabízenému spotřebiteli. Stěžovatelka přitom nezpochybňuje, že obaly či etikety od všech otevřených balení neuchovávala; vycházela totiž z právního názoru, že postačuje uchovat jeden obal či etiketu pro více balení potraviny stejného druhu. Jak však plyne z výše uvedeného, takový výklad § 3 odst. 1 písm. l) zákona o potravinách neobstojí.

[32] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal žádné pochybení, které by odůvodňovalo zrušení napadeného rozsudku, případně též rozhodnutí žalované. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[33] Stěžovatelka nebyla úspěšná, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Procesně úspěšné žalované nevznikly žádné náklady, které by se vymykaly z její běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2026

L. S.

Mgr. Radovan Havelec v. r.
předseda senátu